

Na Jirku Tesárka nezapomeneme

Na konci dubna jsme se dozvěděli smutnou zprávu – ve třiasedmdesáti letech zemřel Jirka Tesárek, úspěšný trenér a také odborník – machr svého řemesla, který po mnohá desetiletí vracel poškozeným lodím z českých a moravských veslařských loděnic život. Jirka patřil k lidem, kteří za sebou zanechávají nesmazatelnou stopu. V jeho případě se nejedná o frázi, jaká se ve vzpomínkových textech často používá. Také proto jsme se téměř okamžitě po oznámení smutné skutečnosti rodinou Jirky sešli k uctění jeho památky v klubovně Blesku.

Samozřejmě přišel Přemek Panuška, strok posádek, které Jirka dovedl k řadě dorosteneckých a juniorských titulů mistrů republiky. Naprosto samozřejmě přišli i Tomáš Hanák a Petr Nikolaev, kteří už desítky let aktivně neveslují. Jirka Tesárek se zásadně zapsal do jejich osudů a hodnotových světů. Totéž konstatují taky sám o sobě.

Když zahájil na podzim 1971 trenérskou dráhu společně se svým kamarádem (rovněž již nežijícím Ludvíkem Vidlákem, zvaným Lud'áček), bylo Jirkovi jen něco málo před dvacet. Nám čtrnáct, některým patnáct. Byl pouze o pár let starší, přesto jsme v něm viděli nezpochybnitelnou autoritu. Nemusel si ji vynucovat křikem, rozkazováním. Patřil k tomu vzácnému typu trenérů, kteří vědí, že závodníci sami chtějí a nemusí se z nich výkon „dolovat“ tak zvaně po zlém. Věděl, že komu se moc trénovat nechce, nemá cenu ho jakkoli přemlouvat. Tehdy mi jeho trenérský rukopis připadal samozřejmý, až později jsem díky své profesi poznal, že trenéři – napříč všemi možnými sporty – často sázejí na „donucovací systém“ a z tréninku jejich svěřenců se stává nezáživná otročina.

Trénování pod Jirkou Tesárkem bylo náročné, ale současně měl v sobě „cit pro regeneraci“, abychom se do formy dostali v pravý čas. Dodnes vzpomínám na úterní série dvouminutovek v dráhovém tempu, který vyvrcholil někdy v polovině června dvanácti „kousky“. Když jsme se v šatně na tohle téma bavili, zaslechl nás převlékající se Ota Mareček, v té době už olympijský medailista. „Cože, dvanáct dvouminutovek!?“ zazněl jeho udivený hlas z konce šatny, Ota měl skříňku v poslední řadě.

Vtip tréninků Jirky Tesárka spočíval v tom, že po takovém záprahu nám dal čas na to, aby tělo tréninkovou dávku vstřebalo. Také proto jsme jako „bažanti“ v juniorské kategorii vyhráli mistrovství republiky na osmě v roce 1974 a o rok později čtyřku bez kormidelníka s náskokem deseti vteřin i čtyřku s kormidelníkem, kdy jsme porazili loď LS Brno, která na kormidlované čtyřce reprezentovala. Vynikající vyladění formy se Jirkovi podařilo už při našich prvních reprezentačních kontrolkách v květnu 1974, kdy naše sestava Panuška, Strnad, Kincl, Hanák poprvé závodila na trati 1500 metrů, což byla tehdy pro juniory závodní distance. V dorostu jsme předtím jezdili pouze kilometr. Když jsme se, „my bažanti“, postavili na start kontrolek, vedle nás se rovnala předpokládaná reprezentační posádka Lodních sportů – o rok starší zkušení juniorští mazáci. Ze břehu to musel být docela komický pohled – na stroku brněnské lodě téměř dvoumetrový Ivo Štorek, naší mladší posádku strokoval Přemek Panuška - bez mála o pětadvacet centimetrů menší postavy. Přesto jsme si Ivoše „vychutnali“ a tímto výkonem se zařadili do reprezentačního družstva. Především díky promyšlené přípravě Jirky Tesárka. V roce 1974 se pak tři jeho svěřenci – Pechatý, Kincl a Strnad - nominovali do reprezentační osmy, která na jezeře Pančarevo u bulharské Sofie získala stříbrné medaile na Družbě, což býval šampionát tak zvaných socialistických států.

Jirka Tesárek ukončil trenérskou činnost s koncem našeho působení v juniorské kategorii. Předčasně a jen ztěží mohu víc akcentovat: Bohužel! Náš další veslařský osud by se zcela jistě ubíral správnějším směrem, ale to by byla jiná „písnička“ na téma SVS osmdesátých let. Jirka měl pro své rozhodnutí svoje důvody a nikdy ho nezměnil. Veslováním však žil i dál, až do konce svých dní. Často jsme spolu vedli debaty o tréninku a současném veslování, naposledy necelý měsíc před jeho odchodem. Jako dorostenci jsme mu vykali a oslovovali ho: Mistře. Zvyk přetrval i do dob, kdy jsme dávno tykali všem veslařským legendám našeho klubu, medailistům z Tokia, Mnichova a Montrealu, se kterými jsme hrávali fotbal. I to svědčí o přirozené autoritě, jaká z něho vyzařovala. Jirka Tesárek nám bude chybět. Když jsme na něho vzpomínali, bylo u toho veselo a tak to má být. Vlastně s námi bude pokaždé, až se opět v klubovně Blesku sejdem.

Text: Manfred Strnad Foto: archiv